

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočů ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwosć je;š
Žiwa woda,
Kiž Bóh poća,
Wokřew će!

F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž

21. njedžela po šwjatej Trojizny.

Łuf. 10, 38—42.

Jesuf pola Marthy a Marje: To je lubošna mała štawišna, kotraž šo nam tu w našchim ewangeliju powjeda. My wěmy, kaš běšche Jesuf Lazarušowej šotije lubował; tu jeho nětk w jeju domje widzimy. My wěmy tež, kaš běšchtej Martha a Marja Jesufa lubowatej; tu matej jeho nětko pola šebje, a my tu widzimy, kaš łóžda pyta jemu š tym najlěpšchim šlužicž, šchož ma abo šamóže.

Martha je wulžy pilna, ćini šebi wjele džěła, šo by Jesufa šwjěšeli; kaš pšhecželniwje je tola napshecžiwosć Jesuše šmyšlena!

Marja š Jesufowymaj nohomaj šedži a na jeho rěčž pošlucha!

Kotra temu šnješej lěpje šluži? Kotra jeho bóle šwjěšeli? Šnjeje to Martha? Jesuf praji: Šene je nušne. Marja je šebi dobrý džěl wušwolila, kotryž wot njeje wšaty njebudže.

Šene je nušne:

1. Šcho je to jene?
2. Š čěmu naš to jene napomina?

Šene nušne je! to jene wučž mje, šnježe, pošnacž šam! Šamjeň!

1 Bethania běšche měštko mješ Jerusalemom a Jerichom; tam bydleschtej tutej šotije, Martha a Marja. Ma jenym pučžowanju Jesuf do tuteho měštku šańdže a do doma tuteju šotrow pšchińdže. Martha, kotraž drje bě ta štaršcha

teju šotrow a kotrejž ta šhěža šluschesche, wša jeho, kaš w ewangeliju šlyšchimy, horje do šwojeho doma. Kaš wješelesche šo Martha, šo móžešche tajšeho hoščža we šwojim domje mēčž a jemu šlužicž! Šcho by jej drje ša tuteho hoščža pšchemjele bylo, kotra próža by jej pšchemulka byla? Tak wona pšchinješe, šchož ma, a ćini, šchož móže. Kaš njeměrna je, kaš bēha a šhwata, kaš wari a pjecže, šo mohla temu šnješej něšcho dobre š jēdži pošćicžicž, šo by teho šnješa šwjěšeli, jeho čžescžila!

Martha paš mēšesche šotru, tej Marja rěčachu. Tež tuta šotra šo wješelesche, šo bēšche Jesuf do tuteho doma pšchišhol. Kaš šo to pošasa? My pola njeje ničžo wot šarčžineho njeměra njenamašamy. Kaš čžyšche wona teho šnješa šwjěšelicž, teho šnješa čžescžicž? Wona šedžešche š Jesufowymaj nohomaj a na jeho rěčž pošluchašche. To bēšche jej w tym wofomiku wažnišche hacž wšchitko druhe; wšcho druhe bēšche kaš šo šda, šabyła, wona jeho widžesche, wona pola njeho šłowa wěrnosćže, šłowa žiwjenja šlyšchesche, wot njeho wjazy precž njepšchińdže, pola njeho bēšche mēr, kaš bēšche jeje wutroba tak nutrna, tak čžicha! Ššwjata nutrnosćž, šwjata čžiščina bē tam w tej štwicžžy, w kotrejž Marja š Jesufowymaj nohomaj na jeho rěčž pošluchašche. Tuta čžiščina šo pšchetorhny, jako Martha do jštwy šastupi a šo na teho šnješa š tymi šłowami wobroczi: šnježe njerodžišch ty ničžo, šo moja šotra wostajiwšchi mje da mi šamej šlužicž? Šjekń jej tehodla, šo by mi tež pošhala. Martha bēšche hněwna, šo dyrbjesche wšchitko šama pšchihotowacž a šo mēšesche Marja šwojej

ruzy w klinje ležo. Wona by tež rad k Jesuſowymaj nohomaj ſedźala a na jeho rěč poſłuchala, ale tež jeje dźěło chyzſche dokonjane byč — njemóžeſche Marja jej pomhač, ſo by ſterje hotowa byla? Tehodla Jeſuſej s tym porok čini, ſo wón Marju ſedžo woſtaji a jej njekafa, ſobupomhač. Wiſhač wona žadny mēr nima, dha jón Marja tež njetrjeba.

Schto nětko Jeſuſ k temu praji? Kotrej ſotſje budže wón prawo dac? Wón praji: Martha, Martha, ty ſo jara ſtarach a ſo wulzy prózujech; ale jene je nuſne. Marja paſ je ſebi dobry dźěl wuſwolila, kotryž wot njeje wſaty njebudže. Potajkim Marju Jeſuſ ſakita a Marthu wón powuczi.

Martha beſche ſwěrna žona, wona chyzſche Jeſuſej ſlužic, chze jemu wjele dac. Tola wona wo tym Knjeſu prawje njebudži. Teho Knjeſa wjele bóle tón ſwjeſeli, kiž ſebi prawje wjele wot njeho poſkiczič da. Wažniſcho bē tehodla w tej hodzinje, w kotrejž beſche Jeſuſ w tym domje, wot njeho bracz hac jemu dawac. Martha ſebi to nje- pſchemyſli, ſo wona po prawym ſwoju jědž wyſche waži hac tu jědž, kotruž Jeſuſ dawa, kaž chyzl nětčo ſebi Božu hnadu ſaſlužic, město teho ſo by ju ponižnje s Božeje ruki wſal! Tehodla je s Jeſuſowych ſłowow mały porok ſlyſhec; wón praji: Martha, Martha, ty ſo jara ſtarach a ſo wulzy prózujech; tola jene je nuſne. Luba Martha, Jeſuſ s tym praji, je drje tajki njemēr, je tajka wubjerna jědž nuſna, ſo by mje ſwjeſelila? — D wěſče niz, něſchto jednore, w nětotrych mjěſchinach pſchihotowane, by to tež činiło. Jene je nuſne; Marja je ſebi dobry dźěl wuſwolila. Nuſna je čicha, wěrnoczi pſchiſtupna, ponižna, do- wěrjenja-polna wutroba, kaž ma ju Marja. Jeſuſ je khleb žiwjenja; ſchtóž k njemu pſchiſtupje, tón njebudže hlódnny; a ſchtóž do njeho wěri, temu ſo nihdy picž nje- ſechze. Wot njeho ſebi jědž poſkiczič dac, to je nuſne.

2. K čemu naſ to napomina?

Schto je to, ſchtóž ſo Jeſuſej na Marcze njeſpodoba? Je to tón njemēr, to dźělo, ta ſtarocž ſa te ſwonkowne čłowſke žiwjenje, ſa ſwětné wězy, ta ſtarocž, kotraž ſa bójſke wězy žadny čaſ wjazy nima? — Wěſče niz; pſchetož Marthu njeſmēmny k tym pſchiliczič, kiž chzedža dźelac a ſkuttowac bjes Boha, nē, wona beſche pobožna, wěrjaza žona, kotrejž dobra wola ſa Jeſuſowu a Božu wěz wěſče njeobrachowaſche. A Jeſuſ jej jeje pilnocž k porokaj nječini. Wona jeno, kaž tu widžimy, pola Jeſuſa hiſchče njeje doſpołnje ſpóſnala, wo čimž ſo ſa Jeſuſa pola čłowjekow jedna — a tehodla ju Jeſuſ pomuczi.

Schto je to, ſchtóž ſo Jeſuſej na Marji taſ ſpodoba? Je to, ſo wona k jeho nohomaj ſedži a ſo ſa njeho nje- ſtara a ſa njeho njeđžela? — Nē, my móžemy wjele bóle s naſcheho ewangelija jaſnje ſpóſnac, ſo je wona, prjedy hac beſche Jeſuſ pſchiſchol, ſobu pomhala a dźelala. Martha dže ſo džiwa a ſo hněwa, ſo wona jej ſamej da Jeſuſej ſlužic! To je wjele bóle tón dobry dźěl, ſo wona tu ſkladnocž derje wužiwa, ſo by wot teho Knjeſa ſa ſwoju wutrobu něſchto doſtala. A k temu chze naſ tuta ſtawisna ſe ſwojim: jene je nuſne, napominac, ſo w žanych wobſtejnoſčach naſcheho žiwjenja njebychmy ſa- byli, ſo ſa naſchu duſchu ſtarac, ſo bychmy ſebi, pſchezo a pſchezo jaſo dali wot teho Knjeſa jeho Duchu a jeho hnadu, móž a pſchiklad poſkiczič a k temu kóždu ſkladnocž wužiwali — tuto jene je nuſne. Marcze njedyrbi Marijny

duch nutrneje a čičeje wutroby pobrachowac. A taſ tež my pſchikluſchnocže ſwojeho powołanja, ſwoje dźělo dokonjamy w Knjeſowym Duchu, w jeho hnadze, w jeho mozy, po jeho pſchikladze. Taſ budže dopjeljenje naſchich pſchikluſchnocžow ſtajnje Boža ſlužba. Smějemy my Marcziinu pilnocž, a njebudžemy w prawym čaſu Marijny duch, Marijnu čiču wutrobu ſabyc, dha budžemy ſo tež ſwojemu Sbóžnikaj ſpodobac. Tajke žiwjenje, tajke ſkuttowanie ſmėje tež junu pſched tym Knjeſom ſwoju hódnocž. Potom budžemy pſched tym wobarnowani, na ſwoje ſutki twaric, pſches dobre ſutki ſebi ſpytac Božu lubocž dobyč; ale kaž s móžneho žórła nabožiny budža wſchitke dobre ſutki wuſhadžec, a te budža pſched Bohom płaczič; pſchetož Bóh ſam je pſches naſ čini. Tehodla chžemy k Jeſuſej, Božemu Snynej, hič.

Taſ je moje požadanje

Jeno, Jeſu! po Tebi;

Uch budž moje ſradowanie;

Woſtań Ty mój wobſtajnje;

Hac wjele jich khodži po ſchěroſim puczu,

Dha s lubocžu tola ja k Tebi ſo nuczu;

Wiſhač Jeſuſa ſłowo to žiwjenje da,

Ta duſcha pſchi Jeſuſu wſchitko tež ma.

Samjen.

H. we L.

Mój dobry dźěl.

Bój s Marju k Jeſuſej, o duſcha,

Sso poſhni jemu k nohomaj;

Dźěl dobry wuſwolic ſo ſluſcha,

Duž Khrſta rěči poſłuchaj;

Wón dawa manna njebjeste,

To ničto wſacž čzi njemóže.

S nim ſwěrui ſo pſches žiwu wěru,

Budž jeho ſwěrna njewjeſta,

Dha s holka ſwěta pſchidžech k mēru,

So hižom tu maſch njebjeka;

Wón na wutrobje noſy čze,

D fajka tebi ſbóžnocž kēze!

Maſch Jeſuſa, o ſchto chzeſch wjazy?

Wón je tón dźěl, kiž nuſny je.

Schto pomhaju čzi ſemſke ſchazy,

Hdyž bjes njeho ſy na ſwěče?

Hrěch, hela, ſmjercž ſu twoja mſda,

Sny žiwny tu bjes Jeſuſa.

Je wón twój dźěl, dha w ſwětle khodžiſch

Ma jaſnych honach ſbóžnocže;

Tež w horju jeno ſlódkoſč ſlódžiſch,

Hdyž Jeſuſ, twój troſcht, s tobu dže;

A ſy-li khudy, we nuſy,

Hlaj, w Khrſtuſku ſy bohaty.

Haj, Jeſuſ mój dźěl wuſwoleny

Hac do wěčnocže woſtanye;

We nim buch wulzy wobhnadženy:

Wótz jaſo džěčžo pſchija mje!

Duž Jeſuſa ja njepuſchču,

Hac póndu junu k žiwjenju!

K. A. Fiedler.

Jene je nusne.

Duchowny E. Frommel pišče: Běšče w lěcze 1870. Wojazy běchu hižom na Franzosow wuczahnyli, duž pschińdže tónz julija — w nozy něhdže napol dwanaczi mlody, sróstny wyschl i wobstarnej knjenju, swojej maczerju, a žadasche so mnu porěčec. Wón běšče pschifasnju dostał, hnydom sa wójskom pucžowac, a dnybjesche rano w tšjoch wotjěc. Macz a syn mějeschtaj pať to wutrobne žadanje, hiščeže junu Bože wotkasanje dostac, a so hromadže w Božim domje modlic, pschi tym woltarju, pschi kotrymž bě syn kščeženki flub wobnowil. Duž woteńdžechmy. Zyrkej wottantnywšchi kwěczach i wóskowzom k Božemu woltarjej, bě zyle czma. Zyrkwinj fluzobnik sašwěczi woltarnej kwězy a pschifry woltar; taj dwaj so pschi woltarju k modlenju kłaknyšchtaj. Džimna czisčina bě w zyrkwi. K naschim noham spachu tamni ryczerjo se bydomlětneje wójnny a i pódnišchich wójnów, kiž běchu tam pohrjebani. K naschim hłowam wišachu wulke tasle i wěnzami a i mjenami tamnych ryczerjow. Pschede mnu tón mlody wojať, kiž knano tež do kmjercze džěšče. Macz bě i wudowu a wón jejny jeniczi kn — to wschitko mi psches wutrobu džěšče. Wo pschihotowanju žana rěcz njebě, ale pschihotowanje ležesche hižom we wutrobje wobeju. Hromadže so modlachmy, ja jimaj Bože wotkasanje dach, rěczach kusche flowo, požohnowach macz a džěcžo knadž na sašonjewidženje na sem i pschewodžich jeju i wóskowzom lašo do nozy won.

Wólbra lěta posdžischo — je-li so niemytu, pschi wobšankowanju lěta — stupišchtaj dwaj mjes hosčow Božeho blida, mlody wyschl, wobstarnu knjeni sa ruku džeržo, kiž te mni horje hladasche, jako chzyla prajic: „Snajesch naju hiščeže?“ Haj, wonaj běšchtaj. Wo cžož běšchtaj proškuj, je jimaj tón Knjes dopjelniť.

„Wón da jeho swojej maczeri sašo,“ na tuto pod Mainiskimi wrotami rěczane flowo spomnich pschi bebi. Wona je nětko tež dom woteschla a wotpoczuje w měrje. Tamne nóżne wužiwanje Božeho wotkasanja w Božim domje pať mi pschezo w pomjatku wostanje. — —

Wušym maczerjow.

W Šslandže, tutej wulkej kupje polnózneho lodoweho morja, nejšk uła wulkeje kšudoby tamnych wobhydlerjow žane wješne šhule. U tola móža wschitke džěczi je swojim beđmym lětom pišac, czitac a liczic. Žane, tež najkšudschich starschich džěcžo njenamafsch, kiž by to njemohlo. Ale schtó dha je wuczi? Sich maczerje. Wofadny duchowny je nawjeduje, podpjera je w jich prózowanjach a ma dohladowanje nad nimi. Džěcžo, kiž by žadane njenawuklo, njeby so konfirmirowalo. Tola so sa dołhi czaš žanemu džěcžu konfirmazija njeje šapowjedžic trjebať. Šdy by so na tej kupje něchtó přenje lěpsche džěcžo wopraschal: schtó je cze to abo druhe wuczil, by stajnje šlyšchal: nascha macz. To je krašne wotmolwenje. Š 15. lětom je potom mlodženž pobožny, pócziwny, měrnny, dušchnny, šwólniwnny, poškuschnny, kaž to běšče, hdyž w přenich lětach na maczerńym klinje šedžo přenje pišmiki špóšnacac wufnjesche. Tajki wón wostanje. Tehodla pať tež žadny džiw njeje, so Šslandška ani wojaťow ani tšlbow njetrjeba, so je wscho kradnjenje njesnata wěz, so žaneho polizistny njenadeńdžesch, žaneho jašwa njenamafsch a so ludžo žaneje wobeneńdženeje šlósče ani njepomnja.

Njeje wěrnó, to je šbožowny kraj? U psches toho? Psches maczerje.

Jeno něschto chzemy tu pschispomnic. Derje by byto, hdy bychu nasche šerbske maczerje wot tamnych šwojich šotrow něschto nawukle. Najprjódzy njednybjaťe wone, kaž so to wot wschelafich stawa, to najwážnišche, schtož džěcžo trjeba, nabožinu, jenož krotkej

šhwili šhulsteje wucžby pschewostajic. Kaž něhdy po šwědczenju šwjatnyh ščenikow tamne maczerje šame šwoje džěcžatka k Šesubej pschinjesechu a so njedachu wottrašchic wot wucžobnikow, kiž chzychu to šadžewac, tať mēke tež nětko maczerje šame šwoje džěczi hižom do šhulskich lět k Šesubej wodžic, w czašu šhulskich lět a hiščeže posdžischo a psches nawuczenje wážnych a lóžkich džělow i katechisma, i biblije a se špěwarškich do mlodych wutrobow šaložny kamjeť kšchesczanskeje wěry položic. Tajki wot maczerneje rufi, i maczernej wutrobu a pod maczerńymi modlitwami ščinjeny šaložť wostanje twjerdže ležo a na nim šteji dom džěcžoweho šboža njehnutny.

Šichi tym mēke šwěrne maczerje knjesow wuczerjow pschede wschēm w jenym nastupanju podpjerať, mjenujzy w tym, so bychu wschē džěczi tež šerbszy derje czitac nawucžile. Czitac mōž w swojej maczernej rěczi, a to hładzy, bjes šastorkowanja, bjes prózy, to je wulzy wážne. Šdyž so džěczi wotrostke, so wot starschiskeho domu šdalene a wschēdnje wot šphtowanjow wobdate, ale hdyž nětko na wuczerjowe abo na starschiske napominanjo špomniwschi, po šwjatofu abo njedželu bibliju abo modlerške knihi do rukow wosmu a šapocznu czitac, ale prawje ženje nawukle nejšk a czitanje jim czežko pada, dha bóršy knihi šašo šaczinja a je do kuta položa. Wjšche teho temu, kiž ma hiščeže i czitanjom haru a wobczežnosć, myšl tež najrjeńschich knihi njesrošmjena wostanje a wscha próza je podarmo. Žórko wofšchewjazeje wody je pschi nich. Ale woni dnybja pódla njeho lacžni wostac a knano w hrěchach šawutlic.

Šchto dha pať budža tajzy posdžischo šwoje džěczi wucžic abo kať budža šwojeju starscheju trošchtowac mōž?

Šdyž nan a macz we wyškich lětach abo w šhorosczi a na kmjertnym ložu šebi šamaj wjazzy czitac njemōžetať a šebi wot džěczi žadatať, so byšchtaj psches jich rót něschto trošchtne a wofšchewjaze i biblije a se špěwarškich šlyšchaloť, dha tajke džěczi tu šteja a praja: haj to njemōžemy, šerbski czitac nawukle nejškny. W najczežschich dnjach njemōža šwojimaj starschimaj pomhac, dušchomaj starscheju, kotrejž chzeteť so na najczežšchi kmjertny pucž podac, njemōža žaneho trošchta šticzic.

Šdyž pať so tež w swojej šerbskej rěczi derje czitac nawukle, dha budže jim mōžno, w šphtowanjach wótry mjecž Božeho šłowa i biblije brac a so i nim woprašowac k wojowanju pschecziwo hrěcheť a šwojimaj starschimaj njebjeske šwětlo podawac, hdyž so jeju wócžko pocžina w kmjerczi łamac.

Duž, lube šerbske maczerje, podpjeraťcze džělo knjesow wuczerjow, wodžče šwoje džěczi i czašom k Šbóžnikkej a wucžče je prawje derje w maczernej šerbskej rěczi czitac. To je wuššyw, kiž šmēje rjeńsche plody, hacž žadny nalětny abo nasymski šhw.

Maczeriny psalm.

Tutón běšče, kaž jejni šwóšbni wjedžichu, 20. psalm. Czáš žykeho šwojeho žiwjenja jón woni jako „maczeriny psalm“ šnajachu.

„Maczer“ běšče wudowa se šhlu njedorosčzenych džěczi; žadanja šospodarštwu buchu pschezo wjetsche, jejne došhody pať běchu jara wobmjesowane. Wona mějesche tať někotru czežku prózu a štarosć, so by wschēdnny šhlěb warbowala.

Ale wona wutrobitošč njeshubi. Šejna wěra do Božeje wschehomozhy a lubosče běšče njepowalna. Džěczi tež wjedžichu, psches czo bušchteť jejna bjesštrachocziwošč a wěra pschezo šašo pošhlnjowaneť.

Cžasto, běšče-li w najwjetškej nušy a wušłosčach, a nochzysche so žane šwětlo psches cžemnotu łamac, so mohla šwój pucž namafac, potom so wona k bibliji šyže a te šłowa psalmistny wšpjetowasche: „Tón Knjes wuššysch tebe w czašu nušy, mjeno

Safuboweho Boha powyſch cze. Tón njech czi pſczele pomoz se ſwjatniſzy a poſylni cze ſ Ziona. Njech wón ſpomni na wſchitke twoje jędzne wopory a twój ſapalny wopor dyrbiat tučny bycz. Njech tebi da, ſchtož ſebi twoja wutroba požada, a dopjelni wſchitke twoje ſamychlenja.“

Běſche to potom ſ dźiwom, hdyž wona ſ noweje, wjeſeleje do- wěru! a ſtutkownej mozu poſtany? Eſkawny lékař Sir James Simſon běſche ſyn tuteje pobožneje maczerje. „Maczeriny pſalm“ jemu njeſapomniſy ſawoſta.

Templowe durje.

Templowe durje w Jeruſalemje, kiž po Sap. ſtutk. 3, 2 „te rjane“ rěłachu, běchu ſo wot wuſtojneho a wuwolaneho wumjelza Nikanora w Alexandriji ſhotowale a mējachu ſo wot tam po kóđzi pſches morjo do Soppe a wot tam dale po kraju do Jeruſalema pſchewjeſcz. Na puczu po morju ſo pał tehdy ſylny wichor ſbėhny. Kóđž, pſches czežke wrota pſches měru wobczežena, poča ſo, wot wětra a žołmow ſtorfana, na boł lėhacz, a bė wulki ſtrach, ſo ſo podnóri. Duž kóđžniſzy, ſo bychu ſebje ſamych a ſwoju kóđž wu- ſchowali, wobſamknych, czežke wrota ſ kóđže do morja puſchczicz, a počachy na mēſcze poſtronki, ſ kotrymiž běchu wrota na kóđž pſchi- wjaſane, pſcherubowacz. Ale Nikanor, kiž bė wrota dźělal a ſobu na kóđži, ſo ſ poſtronkom t wrotam pſchiwjaſa a džeſche: Zeli wy kóđžniſzy wrota do morja puſchczicze, ſo ja ſ nimi ſobu do hłubiny powjeſu. Tole krute ſłowo bjeſ ſacziczeža na kóđžnikow njewoſta. Woni njechachu tola tuteho njewinowateho muža a ſławneho wumjelza takle do morja cziſnycz. Wóſy tež wichorowa móž poča wopſchewawacz, a tał kóđž do pſchitawa dojēdže, bjeſ teho ſo by prjedy ſwoje drohotne kubko do morja ſhubika była. Sa něſchto dnjow běchu wrota w Jeruſalemje. —

Raž je ſo Nikanor na tamne wrota ſwjajał, tał ſo my na Bože ſłowo ſwjajaſamy, dha tež my na ſwojim ſeiniſkim puczu wſchē ſtrachi pſchētrajemy a ſlōncznye njebieſti Jeruſalem wohladamy.

Wobſtajny cžornoch.

Sedyn kubler we wječornej Sudiſkej mējeſche njewólnika, kotryž ſo jemu jara ſpodobaſche. Wobaj běſchtaſy ſwuczenaj ſakrowarjeje. Tón njewólnik pytaſche ſwojeho knjeſa w poſliwanju a bohahanje- nju hiſchcze pſchemōž, ſo by ſo jemu cžim bóle ſpodobal. Ale jačo bė tón njewólnik pſches ſchecziſjanske přėdowanje t wobroczenju pſchicchoł, njewuńdže žane ſelenje wjažy ſ jeho rta. Na to ſo jeho knjeſ roſkobi, woſebje dofelž jemu tutón jeho njewólnik prajeſche, ſo ſakrowarjo do hele pſchińdu. Tón knjeſ ſo jeho wo- praſcha: „Ty chzeſch drje ſ tym prajicz, ſo budu ja tež ſatamany“. Tutón wotmolwi: „„Dai, knježe, jeli ſo ſo t Bohu njewobroczičze, dha budžecze ſatamany.““ Tón kubler wſchōn ſ hńėwom ſapaſche a ſareji: „Sa to njepſchidam, ſo ſo ty wobrocziſch; pſchińdu-li ja do hele, dha njedyrbicſch tež ty ničžo lėpſche mēcz; ja czi pſchitaſam, ſo na mēſcze ſaſakrujeſch.“ Tón njewólnik pał ſ ponižnoſcžu a ſ roſhjudženoſcžu wotmolwi, ſo dyrbi Boha bóle poſłuchacz, dhyžli cžłowjeka. Sačo tón kubler ſe ſuromoſcžu ničžo njedolonja, dha ſpyta ſ lahodnoſcžu jeho wot naſtupjeneho dobrego pucza ſawjeſcz a ſłubi jemu, ſo chze jeho ſ njewólniſtwa puſchczicz, je-li ſo jenož hiſchcze jedyn jeničli krōcz jeli a Boha leſtruje, taž chze wón jemu prjōđt prajicz. Sdy by wón pał to wſcheje wēžy nočyžt, dha budže ſo jemu hnydom pječzdžefacz pułow ſ pſyczim ſchudom na nahu kožu napraſkacz. Tón njewólnik woſta pał wobſtajny a ſnježy ſe ſczėpliwocžu ſwoje puſi.

D. S.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Słowna konferenza ſerbskich duchownych mējeſche ſwoje poſedzenje ſańdženu ſrijedu w Maczičnym Domje w Budyſchinje. S wulkej wjeſelocžu móžeſche pſchedhnda ſpomnicž, ſo je ſo pſchi- dawt t ſerbskim ſpėwariſkim, kotryž je ſerbska konferenza wudała, derje do ſerbskich woſadow ſawjedł. Dale ſo muradžowacſche, hdyž maja ſo pſchichodne lėto ſwjedzenje ſa ſtutki luboſcže ſwjeczič. Wobſamkny ſo, ſo ſmēje ſo ſwjedžen ſa ſwontowne miſionſtwa w Maſeſchczach; jeli ſo tam njeje móžno, w Minakale. Sačo mēſt- no ſa ſwjedžen ſnutſkowneho miſionſtwa namjetowacſche ſo Guſka. — Sedyn ſaſtojniſti bratr roſprawjeſche wo poſedzenju ſaſkeho towarſtwa ſwontowneho miſionſtwa w Draždžanach. — Potom ſo hiſchcze wſchelake nahladny wumėnichu w pſchewjedzenju paczėrſkeje wuczby ſa dwaj ſchulſtaj lėtnikaj a ſo jednaſche wo druhich pra- ſchenjach. — Raž bu konferenza ſ modlitwu wotewriena, ſo wona tež ſ modlitwu ſlōnczi. — Wóh tón Knjeſ dai jeje muradžo- wanjam prawy wuſpėch a ſwoje bohate žohnowanje.

— Sańdženu ſrijedu popođnju mējeſche ſo w Budyſchinje diwjeſauſka ſhromadžiſna ſa Budyſki wokrijeſ. Wona běſche derje wopytana, tež wot zyrkwiniſkich pſchedſtejičzerjom. Knjeſ hamſki hejtman ſ Pflugl a knjeſ ſchulſki radžiczel Bach a dr. běchu jačo czežni hoſcžo pſchitomni. Knjeſ wyſchſchi zyrkwiniſki radžiczel Roſenfranz ſhromadžiſnu ſ nutrneje modlitwu wotewri a roſprawjeſche wo zyrkwiniſkim žiwjenju. Se ſrudobu ſpominaſche na to, ſo licžba porodow w naſchim wótžnym kraju w naſtrōžajej mērie wrōczō dže. Knjeſ ſarač Mann ſ Rumwalda mējeſche ſaji- mawy pſchednoſchł wo pohrjebniſchczach, tažke maja napohlad mēcz, tał dyrba ſo rowy hladacz, tažke ſu pomniki poruczecž. Žiwe roſmołwjenje ſo pſchednoſchkeje pſchicamny, a nadžijamy ſo, ſo hłuboko ſaczuty pſchednoſchł tež dobre plody ponježy wotkach w naſchich woſadach a na naſchich pohrjebniſchczach.

— Sańdženu njedželu wumrije po dołhim cžėrpjenju w Draž- džanach prjėdawſchi namėſtny přaſidenta knjeſ wyſchſchi dwōrſki přėdar Akkermann a bu ſańdženu ſrijedu na ſwjatocžne waſchnje ſchowany. Wón běſche miła, cžicha duſcha, kiž je ſwoje žiwjenje ſtajił do ſlužby naſcheje droheje ewangeliſkeje zyrkwje. Woſebje mamy ſo jemu džakowacz, ſo ſu ſo krajne ewangeliſke zyrkwje naſcheho žykeho wótžneho kraja w Eifenachſkej konferenzny hromadu ſwjajaſale. Wón běſche ſ bohatymi duchownymi darami wuhotowany. R jeho pohrjebjej běchu ſo ſaſtupjerjo wyſchnoſcže w bohatej licžbje ſeſchli, ſamo kral běſche ſwojeho bratra prynza Jana Surja ſa ſwojeho ſaſtupjerja pōſłal. Kražny lawrjeńžowy wēnz ſe ſnamje- njemi kraloweho mjena pſchecſche kaſchcz. Raž běſche wón ponižny a cžichi we ſwojim žiwjenju był, tał běſche tež poſtajił, ſo ſo pſchi jeho kaſchczu žane ſhwalobne rēcze njedzerža. To knjeſ dwōrſki přėdar D. Friedrich ſjewi, ſo je poſlednja wola ſemrjeteho była, ſo ſo jednora ſwjatocžnoſcz wotdzerži, ſo ſo pſchi jeho kaſchczu hiſchcze juntrōcz Bože ſłowo wuczita a potom ſo modlitwa wu- ſpėwa, kotraž nima ničžo druge wopſchijecž hačž džal ſa tenu ſemrjetemu doſtatu Božu hnadu a próſtww wo hnadu pſched wēcznym ſudnym ſtołom. A tał ſo ſta. Se ſynkami khėrluſcha: „Jeruſalem, ty mēſto wygoe“ ſo ſwjatocžnoſcz pſchi rowje ſlōnczi, kotraž bohacze žohnowane žiwjenje ſ horliwej wėrjazej wutrobu wobſamkny.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchēch pſche- dawarňjach „Serb. Nowin“ na wſbach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchtwōrcž- lėta plačzi wón 40 pj., jenotliwe cžiſła ſo ſa 4 pj. pſchedawaju.